

servative igennem denne Programudtalelses politiske Del; men det sidder jo afhængigt af det i endnu højere Grad paa Grund af et andet Forhold. Det skal jeg komme til senere.

Den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen) spøgede med en Udtalelse, jeg havde fremsat om, at man ikke kunde holde sig tilbage, naar der var æsket en Udtalelse om Ministeriets Politik. Det ærede Medlem ved meget vel, at denne Udtalelse var fremsat, fordi man fra Venstres Side forventede, at vi, der, som bekendt, ikke havde noget andet Ønske, end hvad vi tidligere havde udtalt: at dette Flertal skulde kunne fortsætte sin Tid ud og selv ødelægge sig, ikke vilde hidføre noget Forsøg paa at styrte Ministeriet ved politiske Kombinationer, fordi det selv vilde styrte sammen — det ærede Medlem ved jo, siger jeg, meget vel, at denne Udtalelse tog Sigte paa et udspreddt Rygte om, at vi vilde afholde os fra at udtale os om Ministeriet Neergaard, noget, som i nogen Tid havde vakt en glædelig Forventning om, at man kunde ordne Forholdet som en Sag mellem Venstre og Socialdemokratiet indbyrdes, hvor Venstre alene besørgede Socialdemokratiets Mistillidsvotum stemt ned med sin lille Overvægt, og hvor de Konservative derfor helt kunde trække sig ud af Sagen, naar vi ogsaa gjorde det. Det var overfor denne Udtalelse, jeg gjorde gældende, at naar der er æsket en Udtalelse om et Ministeriums Politik, kan man ikke holde sig tilbage.

De to Ordførere benyttede en stor Del af deres Talers Indledning til det, der skulde komme til sidst i den ærede konservative Ordførers Fremlæggelse af Dagsordenen, til ved at citere muntre Bemærkninger af Holberg og Hostrup, som jo for en Gangs Skyld var ganske kvikt fundet paa, at søge at bortlede Opmærksomheden fra det, som skulde komme, nemlig det alvorlige i denne Sag. Alt, hvad de Herrer i saa Henseende sagde, er derfor ganske ligegyldigt i denne Betragtning. Naar den ene af dem, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, siger, indigneret paa Socialdemokraternes Vegne: Tænk, de Radikale tilbyder Socialdemokraterne Samarbejde paa Betingelse af, at Socialdemokraterne ikke maa føre socialdemokratisk Politik! — altsaa noget lignende, som Inderigsminister Kragh for nylig sagde paa et Møde i Lemvig, hvor han spurgte Socialdemokraterne, om de nu atter skulde gaa i det radikale Ledebaand; og naar derefter det ærede

Medlem Hr. Pürschel siger lige modsat, at Socialdemokraterne opfordrer de Radikale til Samarbejde paa en saadan Maade, at de tilbyder dem Prygl, saa er begge Dele lige komisk og kun fremsat for at bortlede Opmærksomheden fra det, der er disse Dages Hovedinteresse: Samarbejdet mellem disse to Parter. Jeg tør sige: Overlad De os at ordne vort Samarbejde med andre Partier, vi har vist, at vi har kunnet ordne vort Samarbejde paa en for os og Landet tilfredsstillende Maade. Hvorledes har de Herrer kunnet ordne deres Samarbejde? (Bifald fra Tilhørerne).

Formanden: Hvis Tilhørerne ønsker at overvære Forhandlingerne, maa de forholde sig roligt. (Uro paa Tilhørerpladserne). Hvis de ikke gør det, maa de forlade Tilhørerpladserne, for at de, der vil høre Forhandlingerne i Ro, kan faa Lov dertil.

Rode: Hvorledes har de kunnet ordne deres Samarbejde? Ja, det er Spørgsmaalet. Vi har i disse Dage set, hvorledes de har kunnet det, og til sidst har vi nu faaet Meddelelse om den Løsning paa Spørgsmaalet, som er tilvejebragt. Derfor siger jeg til de to ærede Ordførere: De kan lave sig til paa alle Verdens Sprog, paa Holbergs Sprog og mange flere med, de kan lave sig til paa et hvilket som helst Sprog de ønsker, Folk forstaar dem!

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen omtalte mine Bemærkninger til sidst om en Udvikling, som er i Gang her i Landet, og han mente, at jeg søgte at dele Venstre, og afgav højtidelige Erklæringer om, at jeg ikke kunde dele Venstre. Dertil skal jeg sige, at det har jeg aldeles heller ikke ventet at kunne gøre, og jeg har ikke sagt noget om, at jeg kan dele Venstre. Jeg maa sige, at jeg har end ikke tænkt paa, at jeg skulde være i Stand til at banke Venstre sammen, en ærefuld Stilling, som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen gav mig, idet han mente, at intet vilde være mere egnet til at banke Venstre sammen end en Opfordring fra mig til Venstre om at føre demokratisk Politik sammen med mig og andre. Jeg har ikke ment, at jeg kunde dele Venstre, men jeg har ment, at en Udvikling vil komme til at dele Venstre, og jeg er overbevist om, at disse Dage vil mægtig oidrage til at fremskynde denne Udvikling.

Hvad der er foregaaet her, gør en politisk Udtalelse nødvendig, og jeg tror, at Statsministerens Udtalelser og de Konservatives Dagsordens Ord gør det nødvendigt at give